

DEPRESIVNÍ ČTVRTEČNÍ VEČER

Jsem ztracen, ztracen a zatracen,
v tomhleto světě neumím žít, žít a přežít,
deprese samé jen, deprese, stresy,
ó dětství přešťastné, kdepak jsi, kde jsi ?

Těžká je doba, těžká byla ale vždycky,
ale bylo přeci to dřív jaksi snazší,
jaksi snazší, snesitelnější, krásnější -
jako letní den.

A teď je podzim, šedý a studený,
a takový je teď svět i mysl má,
nehodím se sem, lehké to nebude a není,
v temnotě, v černi teď všechno se topí.

A duše trpí, mysl trpí, a tělo trpí též,
den za dnem, optimismus můj tupí,
a síly již nemám to vše dál nést.

Práce, škola, společnost -
už nemůžu, už mám dost...

kotyz,
Radnice čtvrtek 2004